

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/169/2020
Identifikačné číslo spisu: 6119219348
Dátum vydania rozhodnutia: 15.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6119219348.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 2, proti žalovanej A. B., bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie istiny 463,04 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 9Csp/1/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2020, sp. zn. 43Co/108/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júla 2019 č. k. 9Csp/1/2019-127 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 463,04 Eur istiny vrátane 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 463,04 Eur od 15. júna 2017 do zaplatenia. Žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že predmetom sporu bolo nesplnenie povinnosti z platne uzavretých Zmlúv o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere z 10. mája 2013, ktoré uzatvoril právny predchodca žalobcu ako veriteľ so žalovanou ako dlžníkom. Okresný súd z obsahu predložených dokumentov zistil, že sa v tomto prípade jedná o štandardnú zmluvu daného typu, ktorá svojimi znakmi nevykazuje neprijateľné podmienky. Žalobca súdu vyčíslil celkový dlh, ktorý pozostával z rozdielu medzi čerpanými finančnými prostriedkami a celkovou poukázanou (vrátenou) sumou žalovanou. Žalovaná proti vyčísleniu dlhu nevzniesla námietky. Keďže si žalobca v spore uplatnil len zaplatenie dlhu na istine vo výške 463,04 Eur vrátane úroku z omeškania, ktorý svojou výškou nemá úžernícky charakter a zodpovedá ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej aj „OZ“), okresný súd zaviazal žalovanú k zaplateniu tejto sumy. Okresný súd k námietkam žalovanej uviedol, že ňou uplatnený jednostranný zápočet neuznal, keďže započítať podľa ustanovení OZ možno len také peňažné pohľadávky, ktoré sú splatné a vzájomne sa kryjú. O pohľadávke žalovanej nebolo rozhodnuté súdnym rozhodnutím, žalobca ju nikdy neuznal. Žalovaná si jej vznik vyvodzuje z plnenia, ktoré zodpovedá sume, ktorú si napočítala z titulu poukázania

peňažného plnenia nad rámec istiny, pričom o tomto plnení, ktoré ona považuje za plnenie z titulu bezpoplatkového úveru nebolo rozhodnuté, ale ho vzniesla ako námietku v prejednávanej veci v nadväznosti na § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. Z uvedeného dôvodu nebolo možné tento jednostranný prejav vôle právneho zástupcu žalovanej akceptovať vo vzťahu k poníženiu dlhu. Okresný súd sa nestotožnil ani s tvrdením právneho zástupcu žalovanej o tom, že zmluvne dohodnuté podmienky neobsahujú fixnú výšku RPMN, naopak mal za to, že zmluvy zo dňa 10. mája 2013 obsahujú priemernú hodnotu RPMN, preto z uvedených dôvodov nemožno v zmysle rovnakého ustanovenia zákona považovať úver za bezúročný.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 29. januára 2020, č. k. 43Co/108/2019-171 potvrdil rozsudok okresného súdu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Pokiaľ ide o vyhodnotenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré súd v danom prípade preskúmava ex offio aj nad rámec odvolania, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia uvedeným v rozsudku okresného súdu, na ktorý v zmysle § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) odkazuje. Žalovaná v odvolaní primárne namietla, že okresný súd sa nevysporiadal s namietnutým čiastočným zánikom uplatnenej pohľadávky v rozsahu 358,20 Eur. Okresný súd v tejto súvislosti obranu žalovanej neakceptoval z dôvodu, že žalovaná si vznik svojho peňažného nároku voči žalobcovi vyvodila z plnenia, ktoré ona považuje za plnenie z titulu bezpoplatkového úveru, pričom o bezpoplatkovosti úveru doposiaľ nebolo rozhodnuté. Okresný súd naopak dospel k záveru, že vzhľadom na obsahové náležitosti zmluvy o úvere nemožno považovať úver za bezúročný. Z jednostranného započítania pohľadávok vyplýva, že suma 358,20 Eur by mala byť jej pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia, ktoré v započítacom úkone nie je bližšie špecifikované, je v ňom iba uvedené, že podľa jej názoru zmluva o hotovostnom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, čo spôsobuje následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na jej základe. Suma 358,20 Eur tak má byť sumou, ktorú zaplatila žalovaná nad rámec splátok istiny, teda suma, ktorú zaplatila na poplatky, zmluvné úroky, resp. úroky z omeškania dohodnuté nad rámec zákonom určených úrokov. Zo skutkového stavu pritom nesporne vyplýva, že žalovaná prijala od veriteľa 2.600 Eur a veriteľovi vrátila 2.136,96 Eur. Veriteľovi tak doposiaľ nevrátila ani len istinu, ktorú od neho prijala. Z uvedeného dôvodu žalovanej doposiaľ nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, keďže veriteľ sa vzhľadom na ňu žiadnym spôsobom bezdôvodne neobohatil. V zmysle uvedeného nie je podstatné, či úver bol dohodnutý ako bezúročný a bez poplatkov alebo nie. Okresný súd tak postupoval správne, ak započítaciu námietku žalovanej neuznal. Ako vyplýva z tvrdení a listinných dôkazov predložených žalovanou, skutočnosť, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 463,04 Eur sporná skutočne nebola. Vedomosť žalovanej o tejto povinnosti vyplýva už z jej právneho úkonu „Jednostranné započítanie pohľadávok“ zo dňa 1. februára 2015. Zo znenia predloženého započítania výslovne vyplýva, že nielenže žalovaná nenamietla skutočnosť, že žalobca má voči nej pohľadávkou vo výške 463,04 Eur, ale po vykonaní započítania zo svojej strany v sume 358,20 Eur výslovne uviedla, že po započítaní vznikol v prospech žalobcu rozdiel vo výške 104,84 Eur. Výslovne tiež uviedla, že túto sumu žalobcovi bezhotovostným bankovým prevodom aj skutočne uhradí. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná si už dňa 1. februára 2018 bola vedomá skutočnosti, že voči nej bola uplatnená výška rozdielu istiny vo výške 463,04 Eur riadne, túto sumu uznávala a uplatnila voči nej započítaciu námietku. Z tohto uhla pohľadu postupoval okresný súd správne, keď považoval nárok žalobcu voči žalovanej vo výške 463,04 Eur za nesporný. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že žalobca nepreukázal zákonom stanovený postup pri zosplatnení úveru, treba zdôrazniť, že zosplatnenie úveru je možné preukázať viacerými spôsobmi. Pokiaľ z úkonov žalovaného vyplýva, že tento zosplatnenie neuznal a že neuznáva ani pohľadávkou žalobcu voči nemu, musí žalobca preukázať postup, akým dosiahol zosplatnenie úveru. V danom prípade však z právneho úkonu žalovanej vyplynulo, že sumu 463,04 Eur považovala za nesporný záväzok voči žalobcovi, a preto žalobca nemusel osobitným spôsobom preukazovať zosplatnenie úveru. Samotná pohľadávka žalobcu voči žalovanej bola v tomto prípade preukázaná iným spôsobom, než dokumentmi o zosplatnení úveru. Žalovaná v odvolaní namietla, že žalobca nedostatočne špecifikoval uplatnený nárok v tom smere, že nešpecifikoval splatné splátky, z ktorých mal uplatnený nárok pozostávať. Žalobca však neuplatňoval nárok v zmysle zameškaných splátok zo strany žalovanej, uplatnil si nárok na doplatenie istiny, teda nárok, ktorý pozostáva výlučne zo sumy istiny a nezahŕňa žiadne poplatky, úroky ani iné platby. Odvolací súd rozhodol o trovách

odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu sporových strán.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP. Uvedený dovolací dôvod odôvodňovala tým, že závery odvolacieho súdu o tom že dovolateľke nemohol vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže veriteľovi nebola doposiaľ vrátená ani suma, ktorá predstavuje istinu poskytnutého úveru, považovala za rozporné s predloženými listinnými dôkazmi, z ktorých je zrejmé, že dovolateľka zo zmluvy zo dňa 24. septembra 2012 plnila veriteľovi nad rámec istiny úveru, celkom vo výške 358,20 eur. Táto suma je sumou, o ktorej dovolateľka tvrdila, že je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a spôsobilou pohľadávkou na započítanie, ktorú dovolateľka aj následne úkonom jednostranného započítania pohľadávok použila na započítanie oproti pohľadávke žalobcu na zaplatenie sumy 463,04 eur. Záver odvolacieho súdu o tom, že dovolateľke nemohol vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže z jej strany nedošlo k plneniam nad rámec istiny úveru, je tak celkom arbitrárny a svojvoľný. Písomné vyhotovenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie všetkých dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd si nespĺnil svoju povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom taký nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, o aký ide v predmetnej veci, je svojou povahou a intenzitou potrebné považovať už za porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že rozhodnutie krajského súdu je dostatočne presvedčivé a nemožno súhlasiť s názorom dovolateľky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace právo. Dovolanie podľa neho nie je prípustné, a preto by malo byť odmietnuté alternatívne zamietnuté ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

6. V danom prípade vyvodila žalovaná prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa

ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Dovolateľka oprela svoje dovolanie o vadu podľa § 420 písm. f/ CSP, keď namietala odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie), ktoré je nedostatočné.

12. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

14. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. V posudzovanej veci dovolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej /kompletizujúcej/ jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval dovolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Dovolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľky, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov účastníkov konania, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu,

ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplývajú nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež dodáva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky námietky odvolania. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14.1. V súvislosti s námietkou dovolateľky týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (aj okresného súdu) vo vzťahu k nedostatočnému ozrejmieniu možnosti započítania pohľadávky na základe jednostranného zápočtu dovolateľky, najvyšší súd akcentuje, že s uvedenou námietkou sa vysporiadal už okresný súd v bode 19. svojho rozhodnutia, ktoré ako je uvedené vyššie, tvorí s rozhodnutím odvolacieho súdu jednotu. „Okresný súd jednostranný zápočet neuznal, keďže započítať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka možno len také peňažné pohľadávky, ktoré sú splatné a vzájomne sa kryjú. O pohľadávke žalovanej nebolo rozhodnuté súdnym rozhodnutím, žalobca ju nikdy neuznal.“ Argumentáciu dovolateľky je možné považovať za nerelevantnú aj z dôvodu, že ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu zmluva o úvere, od ktorej odvodzovala svoju pohľadávku, obsahuje všetky náležitosti a úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov (pozri bližšie body 29. a 30. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu).

15. Napokon pre úplnosť k tvrdeniam dovolateľky, vyplývajúcim z obsahu dovolania o rozpornom rozsahu vykonaného dokazovania, dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porovnaj ustanovenie § 442 CSP. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívalo (prípadne) na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 3 Cdo 105/2018, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

17. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

18. Dovolateľka preto neopodstatnene namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP, preto dovolací súd jej dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.